

Leszek Kajzer, Leszek Wojda

Głuszynek, gm. Topólka, woj.
włocławskie

Informator Archeologiczny : badania 20, 179

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

łudniowej wynosi ponad 3,5 m. Mur, na których opierało się sklepienie przesła, z którego zachowało się kilka cegieł, zostały do obu przyczółków dostawione, a ich ceglana lica widoczne od strony fosy są wykonane bardzo niestarannie. Eksploracja fosy, która pod mostem miała szerokość 3 m była wykonywana sondą 3 x 1 m ze względu na współczesne rury biegnące przez wykop. Warstwa namulowa, podobnie, jak w roku ubiegłym, zawierała ogromną ilość materiału ceramicznego, a jej spąg znajdował się około 5,5 m poniżej poziomu dzisiejszej ulicy.

Nie udało się uchwycić zachodniej ściany mostu, zniszczonej przez współczesne instalacje i fundamenty sąsiedniej kamienicy. Natomiast tuż przy narożniku północno-wschodnim mostu odsłonięto fragmentaryczne, dwa pomieszczenia o ceglanych posadzkach, należące do budynku, którego fundament łączył się z fundamentem mostu. Na południe od styku obu obiektów, w wypływającej się warstwie fosy, wydobyto z profilu południowego wykopu, w trakcie czyszczenia go dla potrzeb dokumentacji dwie czaszki. Pozostałe części szkieletów pozostawiono w warstwie będą eksplorowane w roku przyszłym, w trakcie ostatniego sezonu badań. Będzie on połączony z pracami rekonstrukcyjnymi, ponieważ została podjęta przez władze Miasta decyzja o włączeniu zachowanych relikwów mostu do ekspozycji Murów Miejskich w Gliwicach.

Materiały zabytkowe oraz dokumentacja znajdują się w Pracowni Archeologiczno-Konserwatorskiej PP PKZ O/W-wa.

GLUSZYNEK, gm. Topólka
woj. wrocławskie

Uniwersytet Łódzki
Katedra Archeologii

Badania prowadziła ekipa pracowników i studentów Katedry Archeologii UŁ pod kierunkiem doc.dr.hab. Leszka Kajzera /autor sprawozdania/ przy współudziale dr. Leszka Wojdy. Finansował WKZ we Wrocławku. Pierwszy sezon badań. Tzw. gródzisko stożkowe.

Nieznany dotychczas w literaturze obiekt odkryty został przez ekipę Zespołu Badań Kujaw Instytutu Prahistorii UAM w lecie 1985 r. Jest to mały stożkowy nasyp położony na niewielkim cyplu, na wschodnim brzegu Jeziora Głuszyńskiego. Celem prac było zebranie bliższych informacji i poznanie chronologii obiektu. Niestety już jesienią 1985 r. cały wierzchołek kopca został zniszczony dużym wkopem rabunkowym, wykonanym przez miejscową ludność, co doprowadziło do zniszczenia treści kulturowych kryjących się w nasypie i ograniczyło rozmiary prac badawczych.

Wyeksplorowano 2 wykopy (o wymiarach 2 x 4 i 1 x 5 m) oraz wykonano 18 odwiertów. Stwierdzono, że nasyp, obecnie półwysp, stanowił naturalną piaszczystą wysepkę położoną na brzegu jeziora. Wysepkę tą nieszczęście podsypano i niezbyt starannie uformowano, tak że wysokość jej ponad lustro wody wynosiła około 3 m, a średnica górnej płaszczyzny kopca ok. 10 m. Na szczycie nasypu stał budynek drewniany, bez podpiwniczenia, może wykonany w konstrukcji zrębowej. Słabe nasycenie poziomów kulturowych zabytkami przemawia za krótkotrwałym zasiedleniem obiektu. Chronologię jego użytkowania określono na podstawie 116 fr. ceramiki. Zbiór tenpołączony należy z drugim etapem rozwoju garncarstwa późnośredniowiecznego i datować na lata między połową XIV i połową XV w. Bardziej prawdopodobne jest jednak ograniczenie okresu funkcjonowania obiektu do 2 połowy XIV w. Występowanie natomiast ceramiki późnośredniowiecznej na wysokim brzegu jeziora /około 100 m od kopca/ sugeruje, że tam zlokalizowana była zabudowa towarzysząca siedzibie pańskiej.

Na skutek wcześniejszego rabunkowego rozkopania centrum stożka obiekt uznano za zniszczony i nie rokujący perspektyw dla przyszłych badań. Materiały i dokumentacja znajdują się w Katedrze Archeologii UŁ. Badania zakończono.